

grundig behandling, som vi underkaster det gamle i forbindelse med revurdering, og revurderingens formål er jo ikke at forbyde alt gammelt. Det er at luge ud i de gamle midler, så vi kun har de gode eksisterende midler i fortsat anvendelse.

Jeg tror, man skal være varsom med at lave mekaniske regler. Regeringen er selvfølgelig enig i, at man skal give en så hurtig sagsbehandling, som man kan, når den samtidig skal være forsvarlig. Man skal imidlertid ikke tage fejl af, at i øjeblikket er vores system meget stærkt belastet. Vi har været igennem en omfattende revurderingsproces, som vi jo først kunne tage fat på, efter at Folketinget var færdig med at arbejde med disse ting i samlingen 1994-95.

I den forbindelse er vi snart nået gennem midlerne. Vi har forbudt 170 midler, i øvrigt i enighed med eksterne eksperter. Miljøstyrelsens vurdering har i alle tilfælde vist sig at være holdbar ud fra et fagligt grundlag. Der er en række andre eksisterende midler, som også er inde i processen, og de skal selvfølgelig prioriteres. Derudover deltager vores eksperter i et omfattende internationalt samarbejde, som jeg er sikker på, at forslagsstillerne lægger vægt på, vi opretholder, og endelig lægger jeg altså også vægt på, at hvis der bliver rejst en eller anden alvorlig tvivl om det ene eller det andet, skal sagerne undersøges til bunds.

Vi har oplevet i debatten, at hver gang der kommer et eller andet forskningsresultat frem, siger man: Så må vi hellere forbyde det stof med det samme! Det har jeg sagt nej til hver gang. Jeg har sagt: Vi må have undersøgt, om det passer eller ikke passer. Det skal der også være ressourcer til, og hvis vi forsømte den opgave, fordi vi havde en 6-måneders-regel, ville vi ikke gavne miljøet.

Der kan i øvrigt også tænkes situationer, hvor vi er nødt til at give en eller anden midlertid tilladelse osv., og det gør vi også inden for de bestående regler, hvis der er en brugerinteresse i det. Men lad os snakke videre om det i udvalget, for jeg vil meget gerne diskutere pesticidspørgsmål videre frem.

Formanden:

Dette her er altså at betragte som et indlæg, hvortil der var korte bemærkninger, fordi ministeren var den første. Det vil sige, at vi har lov til at tage to omgange korte bemærkninger, og det betyder, at fru Bodil Thrane har en kort

bemærkning, og at ministeren har ret til at svare kort.

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

Uanset grundighed og ønsket om at vide, hvad man gør – hvad vi er helt enige i i Venstre – vil jeg gerne spørge ministeren, om det virkelig er meningen, at der skal gå 4 år for at få et middel godkendt eller nyvurderet, eller hvad man nu ellers måtte have af ønsker for at få undersøgt sagerne. Skulle det virkelig være nødvendigt, at det tager mere end 4 år for at få den slags på plads? Det ville være nyttigt at vide for de mennesker, som sidder derude og har brug for alle disse midler.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi har en fælles interesse i en så hurtig behandlingstid som muligt, det siger sig selv. Vi har også en interesse i, at vi skal kunne løse akutte konkrete problemer, og sådan er vores lovgivning også indrettet. Men vi skal ikke købe hurtigheden på bekostning af ansvarligheden. Det er mit synspunkt.

Peter Christensen (S):

Da jeg så denne sag, blev jeg meget inspireret af vort nylig overståede kommunevalg. Jeg kom til at tænke på min tid i byrådet. Her havde vi den kutyme, at når der blev rejst en sag, som der rent faktisk ikke var noget nyt i, blev den afvist. I andre sammenhænge ville man lade den slags gå under begrebet unødigt trætte, og så kan forslagsstillerne jo selv beslutte, hvor den skal ligge.

At jeg har ret i min påstand, kan jeg sådan set bevise ved, at man ikke engang har syntes, det var nødvendigt at skrive noget nyt. Næh, man henviser til Folketingstidende, og man er jo venlig, for man skriver også, hvilken side det er, så folk kan blive orienteret. Man henviser til det gamle forslag, B 107, fra 1994-95, og det var selvfølgelig også fristende for mig at sige, at jeg ville henviser til den og den side angående min ordførertale dengang og sige: Det var så det!

Men der er jo lidt nyt i det, vi må jo være ærlige over for hinanden. Nu er man gået fra 3 måneder til 6 måneder. Og det kommer sig måske af, at hr. Aage Brusgaard fra Fremskridtspartiet på daværende tidspunkt godt kunne se, at 3 måneder var måske ikke lige sagen. Nu kan jeg se, at man nok heller ikke er specielt interesseret fra Fremskridtspartiet og